

**άμμουσόγη** ή, άμάρι. άμμουσιόγησ Κρήτ. (Σέλιν.)

Έκ τών ούσ. άμμοῦσα καί γή, παρ' ὁ καί γῆς.

Χῶμα άμμῶδες. Πβ. άμμόγειο, άμμόγη, άμμότοπος, άμμουσερό.

**άμμοφάγος** επίθ. άμάρι. άμμοφάος Ζάκ.

Έκ τοῦ ούσ. άμμος καί τοῦ -φάγος, ὁ έκ τοῦ ἔφαγα άορ. τοῦ ρ. τρώγω.

Ό τρώγων άμμιον.

**άμμοφέρνω** άμάρι. άμμουφέρνω Στερελλ. (Αίτωλ.)

Έκ τοῦ ούσ. άμμος καί τοῦ ρ. φέρνω, περι οὔ ὡς β' συνθετ. ιδ. ΓΧατζιδ. έν 'Αθηνῶ 22 (1910) 252.

Περιέχω άμμιον: 'Αμμουφέρν' αυτό τοῦ χουράφι. Συνών. άμμιζω, άμμουδίζω 1.

**άμμόχορτο** τό, Κέρκ. — Λεξ. Έλευθερουδ.

Έκ τών ούσ. άμμος καί χόρτο.

1) Το βότανον άμμόφυτον το μέσον (arenaria media) τῆς τάξεως τών καρυοφυλλωδῶν (caryophyllaceae) ένθ' άν. 2) Θάμνοι τοῦ γένους τοῦ κυτίσου (cytissus) τῆς τάξεως τών ψυχανθῶν (papilionaceae) Κέρκ. [\*\*]

**άμμοχτισμένος** επίθ. Ζάκ.

Έκ τοῦ ούσ. άμμος καί τοῦ χτισμένος μετοχ. τοῦ ρ. χτιζω.

Έκτισμένος επί τῆς άμμου. Συνών. άμμόχτιστος.

**άμμόχτιστος** επίθ. Ζάκ.

Έκ τοῦ ούσ. άμμος καί τοῦ επίθ. χτιστός.

'Αμμοχτισμένος, ὁ ιδ.

**άμμόχωμα** τό, Λεξ. Βλαστ.

Έκ τών ούσ. άμμος καί χῶμα.

Χῶμα περιέχον άμμιον. Συνών. άμμουδόχωμα. Πβ. άμμότοπος.

**άμμοχώραφο** τό, ΓΧατζιδ. έν 'Αθηνῶ 24 (1912) 32.

Έκ τών ούσ. άμμος καί χωράφι.

Άγρός περιέχον άμμιον. Πβ. άμμότοπος, άμμουσερό.

**άμμοχώρυγο** τό, Πελοπν. (Μάν.)

Έκ τών ούσ. άμμος καί χωρύγι.

Μεΐγμα άμμου καί άσβέστου.

**άμμόχωστος** επίθ. Λεξ. 'Ηπίτ. άμμόχουστους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Το μεταγν. επίθ. άμμόχωστος.

Ό κεχωσμένος έν τῆ άμμφ. 'Η λ. καί ὡς τοπων. ὑπό τόν τύπ. 'Αμμόχουστο Κύπρ.

**άμμώδης** επίθ. λόγ. κοιν. άμμώδιους Στερελλ. (Αίτωλ.) άμμῶδες τό, Βιθυν.

Το μεταγν. επίθ. άμμώδης. Διά τόν τύπ. άμμώδεις πβ. ΓΧατζιδ. έν 'Επιστ. Έπετ. Πανεπ. 9 (1912/3) 42 κέξ. καί 'ΑνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βορ. ιδιωμ. 114.

1) Ό περιέχον άμμιον ένθ' άν.: Τόπος άμμώδης. Χωράφι άμμῶδες λόγ. κοιν. Συνών. άμμουδερός 1, άμμουδίτικος. 2) Το οὔδ. ὡς ούσ., τόπος άμμώδης Βιθυν. 'Η λ. καί ὡς τοπων. Νίσυρ.

**άμμωνία** ή, λόγ. κοιν.

Έκ τοῦ άρχ. ὄν. 'Αμμων διά τοῦ μεταβατικοῦ άμαρι. επίθ. 'Αμμώνιος.

Το διάλυμα τῆς αερώδους άμμωνίας έν ὕδατι. [\*\*]

**άμμώνω** Ζάκ.

Έκ τοῦ ούσ. άμμος.

Πλέον έγγίζω τῆν άμμιον τοῦ πυθμένος, επί πλοίου 'Αμμώνει το καράβι.

**άμμωσι** ή, Νάξ.

Έκ τοῦ ρ. άμμώνω.

'Αμμος: 'Ηδενε άμμωσι ή ήδανε άμμωσες 'ς τὰ παπούτοια μου. Συνών. άμμοιδη, άμμος 1, άμμουδα 1, άμμουδιὰ 4, άμμοῦσα 2.

**άμνάδα** ή, 'Ικαρ.

Έκ τοῦ μεταγν. ούσ. άμνάς.

Θῆλυ πρόβατον ἡλικίας ένός ἔτους. Συνών. άμνάδι.

**άμνάδι** τό, άμάρι. άμνάδ' Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. κ. ά.)

Έκ τοῦ μεταγν. ούσ. άμνάς.

'Αμνάδα, ὁ ιδ., ένθ' άν.: Είχα έναν άμνάδ' κ' ἔφαγεν ἂ ὁ λύκον Χαλδ.

**άμνάζω** Πόντ. ('Οφ.)

Έκ τοῦ άρχ. ούσ. άμνός.

Γεννώ, επί προβάτου: 'Εμνάσαν τὰ πρόβατα.

**άμνημόνευτος** επίθ. λόγ. κοιν. καί Πόντ. ('Αμισ.) άλημόνευτος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Το άρχ. επίθ. άμνημόνευτος, ὅπερ διά τῆς έκκλησιαστικῆς γλώσσης εισῆλθεν εἰς τῆν δημόδη γλώσσαν.

1) Εκείνος τοῦ ὁποίου το ὄνομα δέν ἔμνημονεύθη ὑπό τοῦ ιερέως έν τῆ λειτουργία ή έν ἄλλη έκκλησιαστικῆ τελετῆ, ἤτοι ὁ ὑπὲρ οὔ δέν ἔδεήθη ὁ ιερεὺς λόγ. κοιν. καί Πόντ. ('Αμισ. Σάντ. Χαλδ.): 'Αφήκε τῆ μητέρα μου άμνημόνευτη ὁ παπῆς 'Αθῆν. 'Ο κύρι σ' άλημόνευτος ἐπέμ'εν (ἔμεινε) Χαλδ. 2) 'Ο μή άξιωθεῖς μετά θάνατον τῆς νενομισμένης έκκλησιαστικῆς κηδείας Πόντ. ('Αμισ. Χαλδ.): 'Αλημόνευτος ν' ἀπομένεις! (νά μείνης! 'Αρά) Χαλδ.

**άμνηστία** ή, λόγ. σύνθη.

Το μεταγν. ούσ. άμνηστία.

'Η ὑπό τῆς πολιτείας συγχώρησις άδικήματος κατ'αὔτης διαπραχθέντος.

**άμνίδι** τό, Χίος

'Υποκορ. τοῦ ούσ. άμνιδα, δι' ὁ ιδ. άμα.

Μικρόν σιδηροῦν ἔργαλειον, δι' οὔ καθαρίζουν τῆν κυψέλην.

**άμνός** ὁ, Α.Ρουμειλ. (Σωζόπ.) Ζάκ. Θράκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κῶς Σάμ.

